

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 861/2025
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Јованић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Суботици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1773/24 од 11.09.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1773/24 од 11.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1773/24 од 11.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 118/2023 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати 200.000,00 динара и за душевне болове због повреде части и угледа 600.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој исплати трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1773/24 од 11.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, док је ставом 2. истог члана прописано да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части и претрпљеног страха. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем ревизијског суда у погледу примене одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, јер није неправилан и незаконит рад државног органа. Тужилац у ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Ревизијским наводима којима се указује на основ одговорности тужене у конкретном случају, заправо се оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољен разлог за изјављивање посебне ревизије. Из изнетих разлога, одлучено као у првом ставу изреке.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради накнаде нематеријалне штете поднета је 10.02.2023. године, а вредност предмета спора је 800.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**